

bart har Sagen min største Interesse, og jeg vil igen gaa til Udvalget med al den Beredvillighed, jeg ejer, for at naa til et Resultat, der kan løse denne Opgave.

Stauning: Jeg har i 5 Aar haft Lejlighed til at føre Ordet i denne Sag, og da flere Talere have omtalt, hvad der tidligere er foregaaet, vil jeg føje et Par Ord dertil. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det Udvalg, der har været nedsat i de foregaaende Aar, har søgt at tilvejebringe de fyldigst mulige Oplysninger om, hvorvidt Skolebespisning var fornøden, hvorvidt der var Børn, der manglede Mad, hvorvidt varm Mad var at foretrække for kold eller tør Mad, hvorvidt varm Mad i Vintermaanederne vilde have en gavnlig Indflydelse paa Skoleundervisningen, hvor mange Kommuner der har Bespisning o. s. v., o. s. v., og disse Oplysninger har man ikke alene indsamlet fra Indlandet, ogsaa fra Udlandet foreligger der Oplysninger om, hvad der er præsteret i den Henseende. Det kan neppe siges, at denne Sag ikke har faaet en meget grundig Behandling, og det ikke alene i een Samling, men gennem 5 Samlinger. Alle de Oplysninger, som man kunde ønske at faa, ere skaffede til Veje.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har omtalt, hvad der er foregaaet i den nærmest foregaaende Samling, hvorledes der har været Forslag fremme til at løse Sagen paa en noget anden Maade end den, vort Parti havde foreslaaet. Jeg vil da udtale, at det Forslag, vi fremsatte, udtrykker selvfølgelig Socialdemokratiets principale Standpunkt. Vi kunne ikke se rettere, end at Staten er det Organ, der bør varetage de sultne Børns Interesser, men det kan ikke nægtes, at vi paa den anden Side have været villige til at medvirke til Spørgsmaalets Løsning paa anden Maade. Vi tro, at vort Forslag er den rette Vej, men vi haabe, at der er andre Veje, ad hvilke man i hvert Fald foreløbig kan afhjælpe en Del af den Nød og Trang, der er. Vi have været villige til at forhandle om de Planer, der fra anden Side have været fremme, vi have været villige til at tiltræde andre Forslag, som vare mindre omfattende end vort, men dog vilde afbøde noget af den Ulempe, der er ved de bestaaende Forhold. Allerede i Samlingen 1908—09 forelaa der fra nuværende Landstingsmand Herman Trier et Forslag, som man vil finde i Tillæg B for den paagældende Samling, og som vi Socialdemokrater erklærede os villige til at tiltræde, hvis det kunde blive en Løs-

ning, der samlede et Flertal om sig. Paa samme Maade er det gaaet de følgende Aar. Have vi kunnet se, at Planer af anden Art end vor kunde føre til en heldig foreløbig Løsning af Sagen, have vi kunnet tiltræde dem. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har omtalt, hvad der forelaa i saa Henseende i sidste Samling, og det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) har erkendt Rigtigheden heraf og erkendt, at vi maa fortsætte Arbejdet for en Løsning ud fra det Udgangspunkt, hvorved vi sluttede i Fjor. Jeg er ogsaa det ærede Medlem fra Bække meget taknemmelig for hans Udtalelse om, at han er villig til at medvirke til en saadan Løsning af Spørgsmaalet. Jeg ved nok, hvorfor Forsøget i Fjor strandede, og jeg beklager i høj Grad, at man var imod at paalægge Kommunerne at sørge for, at fattige Børn ikke sultede. Forhaabentlig er det muligt i denne Samling at naa en saadan Løsning, og i hvert Fald ere det ærede Medlem fra Bække og Socialdemokraterne villige til at virke i den Retning.

Den højtærede Minister sagde, at det gjaldt om at begrænse denne Sag til kun at omfatte de virkelig trængende. Men enten man nu gaar den Vej, vi foreslaa, eller den, der fra anden Side, blandt andet af det ærede Medlem fra Bække, er foreslaaet, tror jeg, der ikke er nogen Fare for, at man kommer videre end til dem, der trønge. Omkring i Kommunerne er man i Stand til at skaffe sig Organer, ved Hjælp af hvilke man kan paase, at Trangen er til Stede, og værge sig imod, at uværdige komme til at nyde den Herlighed at faa for 10 Øre varm Mad en Gang imellem. Der er neppe nogen Fare for at komme for vidt, det vil i alt Fald det nuværende System kunne sørge for.

Den højtærede Minister sagde, at han ikke kunde indse, at Loven af 1902 var saa daarlig. Det forekommer mig, at den maa anses for daarlig, naar den ikke har frembragt mere af Skolebespisning end det, vi have den Dag i Dag. Der er vist her i Landet mellem 20 og 30 Kommuner, der yde Tilskud til private Bespisningsforeninger, og i hvilke der altsaa foregaaer en Skolebespisning. Naar Loven af 1902 ikke i højere Grad har ansporet private Foreninger eller Kommunerne til at tage Sagen op, maa Grunden sikkert være den, at Loven ikke tilstrækkelig tydeligt siger, hvorledes man bør gaa frem i denne Sag. Denne Mangel vil i høj Grad afhjælpes ved det Forslag, vi stille, og — det erkender jeg — ved det Ændringsforslag, som kom frem under Udvalgsbehandlingen, dels fra det ærede